

TONE TRDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

»Ena — dve — tri... deset, pojdí ven spet.«

Pa glejte čudo: Matevžek je bil vedno tisti, ki je prvi iskal Vinko je znal že tako napraviti, da Matevžek tega ni niti opazil. Tone mu je pomežiknil, Ivan pa se je kar glasno zasmel. V tem so se že razbežali na vse strani.

zaprli in mora stric Rok čakati zunaj pred vrati.

»Hoj-hoj! Odprite!« je klical Matevžek.

»Ha-ha-ha-ha!« se je oglasil Vinko visoko gori pod streho. Vsi trije so se krohotali. Rok je odpiral, ali ni mogel notri.

Danes so si izbrali lopo strica Roka za skrivališče.

Matevžek je iskal, pa ni ničesar našel. Tedaj pa je prikrevsal stric Rok s košem na hrbtu, da bi šel po seno. Matevžek je vedel, da so vsi štirje notri in da so se zaprli od znotraj z vrstico ključavnico, tako, da bi ne mogel on notri.

»Tri sto zelenih! Kaj pa je to?« je na široko odprl usta Rok, »presneti fantje, kaj pa delate v mojem skednju!« se je ponovno razjezil.

Matevžek je stal zraven in molčal. Vedel je, da ni bilo prav, ker so se

»Odprite!« je lopotal z lesenimi vrati, tako da jih je skoraj snel. Poredneži so se še bolj smejali.

Matevžek je poskušal vrstico odvezati; šel je z drobno roko skozi špranjo, toda nič ni opravil. Tedaj pa ga je zagrabil stric Rok, ki ga je minilo potrpljenje, za ušesa in ga stresal po dežju, da se je ubogi fantek kar otepal in cvilil, kolikor je mogel. Toda, če se je bolj otepal, tem hujše je bilo.

Vinko, Tone in Ivan so gledali visoko gori na skednju skozi majhno lino ter se smejali Matevžku in Roku, ki je

tako stresal svoje jezo na njihovem tovarišu.

»Slek-šlek!« je vpil Ivan.

»Ti prideš tudi na vrsto!« je rekel Rok in izpustil Matevžkovo uho, ki je bilo že rdeče kot kuhan rak.

Tedaj so se tudi oni trije spametovali. Poskakali so skozi luknjo v spodnjo šupo na seno. Odprli so vrata ter zadaj zdrveli ven. Vinko je bil seveda tisti, ki je desko odtrgal, da so zlezli vsi trije ven.

Rok jo je ubral za njimi, toda urnih in lahkih nog ni mogel dohiteti. Za trenutek so mu celo vzeli koš in ga valili daleč pred seboj, da je Rok pihal od jeze.

»Malopridnežil! Le počakajte! Še mi boste prišli v roke. Ti grdn ti Nosankin! Le čakaj, gospod derehtar ti bodo drugače navili urico, kot pa sem jo jaz temu smrkavcu.« je rekel Rok in pokazal na Matevžka.

»Gospod derehtar, gospod derehtar, ha, ha, ha,« se je porogljivo smejal Vinko, »pustite gospoda derehtarja, ha, ha, ha.«

Rok je nekaj zamrmral, zlezel v šupo in natlačil sena za konjička. Še vedno ni utihnil, ko je nesel nabasan koš v hlev.

Dečki so stekli čez cesto na dvorišče. Mimogrede je Vinko ujel sosedovega mačka in ga vrgel na streho.

Matevžek je molče tekel za njimi. Pozabil je na strica Roka in smejal se je kot oni trije. Tone je potegnil iz žepa »fračo« in streljal v jato vrabcev na vrbi ob cesti. Ptički so se razbežali na vse strani. Tudi Matevžek bi si rad naredil podobno, pa ni imel gumija in denarja še manj, da bi kupil. »Tonetu je lahko, on vzame doma pri bratu, ki ima kolo, pa ima dosti take ropotije.« si je mislil.

Ob cesti pred Grabeževo trgovino se je igrala truma otrok. Iz šole so šli. Deklice so šle naprej, se držale za roke, stopale naprej in nazaj ter pele po taktu.

Na klancu so vreščali dečki petega razreda. Igrali so za gumbce. Bločenov Jožek, tisti drobní deček z velikimi, sanjaviimi očmi, je imel nekaj gumbov, ki jih je bil odrezal teti od bluze. Komaj je čakal, da jih je zapravil. Z Jurkovim Poldetom sta igrala eno uro. Na koncu igre pa sta se prav pošteno lasala. Vmes so posegli še ostali in vnela se je prava bitka ob mostu.

»Polde, daj ga!« je nagovarjal Vinko Bločenovega Jožka, ki je pravkar prikorakal s svojimi tovariši na most.

»Jožek, ne daj se!« je kričal Tone.

In Jožek je mahnil po Poldetu s svojo torbico s knjigami. Polde se je umaknil, torbica s knjigami se mu je izmuznila iz rok in padla v velikem loku naravnost v potok.

Voda je bila narasla. Niti misliti ni mogel več na torbico. Jožek je tekel daleč po bregu do prvega mlina. Mogoče se bo tam ustavila Otroci so tekli za njim, vreščali in se smejali, da je pritekla na prag stara in obilna gospa Grabeževa. Vsa iz sebe je spraševala, kaj vendar je.

»Joj, utonila je!« je kričal Vinko.

»Kdo za božjo voljo?« je sklepala roke Grabeževka.

»Joj, kakšna škoda!« je pritrjeval Ivan, zraven pa mežikal Vinku.

»I, kdo vendar?« je še bolj radovedno spraševala gospa.

»Padla je z mosta v vodo«, je dodal Matevžek.

Vinko, Tone in Ivan so odhiteli za ostalimi otroki k mlinu.

»Kdo je padel?« je še enkrat vprašala Grabeževka.

»Torbica Bločenovega Jožka!« je rekel Matevžek.

»Joj, kako sem se prestrašila! U! Ti poredneži so rekli, da je padla in mislila sem, moj Bog, kakšna nesreča se je spet pripetila«, se je oddahnila gospa in zibajoč odšla v hišo.

Matevžek je ostal sam in gledal za onimi. Ni se mu ljubilo drveti za kopicco šolarjev, čeprav mu je od daleč Vinko brlizgal na vso moč. Čas je bil iti domov. Zato je izginitil po daljši poti do Nosankine hiše. Zažvižgal si je pesmico, nato je nakrmil golobe.

»Ta je lepši«, je govoril sam s seboj.

»E, grivec, ti boš kmalu šel«, je pobožal lepega grivarja.

Zivali je imel naš Matevžek zelo rad. Še ko je bil doma, se je s tem bavil. Vedno jih je imel pri hiši. To ga je naučil njegov oče Matevž. Stric Primož je vedno pravil, da je ta hubezen do golobov že v rodu pri Matevževih. Že rainki stari, njegov ded, ki je bil tudi Matevž je imel veliko veselje z golobl in z grlicami.

»Grivca bom prodal Tonetu za dva kovača, če bo le hotel«, si je mislil Matevžek, »in oče bo vesel, če mu bom dal denar.«

(Dalje prihodnjič).

Simončič Bogoljub, gimnazijec, Ljubljana:

Čarobni orešek

V onem strašnem letu, ko je kuga razsajala po Kranjskem, je Zebretov Tonček čez noč osirotel. Ujec Otujec, brat njegove rajne matere, ki je imel

pod Krimom posestvece, je vzel 12-letnega nečaka k sebi, da mu je bil za pastirja. Nekega dne — šlo je že pod večer — je Tonček nenadoma zagledal, kako se je oven ujeve drobnice zagnal med bližnje robide, ovce pa za njim. Tonček je zdrjral za čredo, toda robidje se je strnilo za ubeglimi živalmi in preden si je ovčarček utrl stezo, ni bilo nobene meketavke več opaziti.

Ubogí Tonček je stikal po grmovju, vendar zastoj. Zdajci zasliši tik sebe droben glas: »Pazi, da me ne poho-diš!« — »Kje pa si, nevidni bojzljivček?« radovedno vpraša Tonček, ker nikogar ne zapazi. »Ob tvojih nogah«, zacvrči zopet glasec.

In res ugleda naš pastirček med kopinjem komaj za ped velikega možička v zeleni suknjici. Pritlikavček se brez uspeha trudi, kako bi se izkobil iz neljubega zapora. Previdno ga Tonček vzame iz robidovja in si ga posadi na dlan, da si ga natančneje ogleda.

Tu pa se razhudi šibki paglavec in osorno zabevska: »Kaj me zijaš, teslo teslasto! Rajši povej, kaj zahtevaš, da

si me rešil. Sicer bi moral to storiti tudi brez nagrade, saj me je tvoja čreda tako prestrašila, da sem padel v trnje.«

»Torej si videl moje bice in jarčke?« vpraša Tonček ves blažen, »kje pa so?« — »Kar pojdi naprej po tem potu, dokler ne prideš do pečin. Trikrat udari po največji skali in razmaknile se bodo toliko, da boš brez težave smuknil na drugo stran. Ondi najdeš ovce. Toda slaba bi ti tam predla, da nisi slučajno srečal mene. Vedi, da leži onkraj pečin druga dežela, kjer umrtijo vsakega tujca, ki si upa stopiti na njihova tla. Neki klatež je namreč učaral kraljično, da poslej ne more več iz bolniške postelje. A ti se nič ne boji! Dam ti na pot čudotvoren orešek. Dobro pazi, da ga ne izgubiš, saj brez njega tvoja glava ni vredna počenega beliča. Ko torej spolzneš na drugo plat, te prime za skalo stoječa straža. Reci ji, da si zdravnik in da hočeš iti k princeski. Povedejo te k njej. Ti pa ji daj orešek, da ga odpre ter užije. Ali glej, da ga stre sama in ne kdo drugi, kajti vsa njegova čaroba bi v tem primeru izginila. Sedaj pa od-tod in hodi srečno!«

Tonček je slušal nasvet zgovornega palčka in jo mahnil proti pečevju. Po tretjem udarcu s palico se skalovje razmakne in že stoji Tonček sredi pre-

krasnega vrta, na koncu katerega se blesti v zadnjih žarkih zahajajočega sonca mogočen grad. A ni se še do-bra razgledal, že so ga prijele surove

roke in oster glas ga je vprašal, kaj hoče.

»Poznam skrivno moč raznih rastlin, vem, za kaj je dobra rosika, rman in rožlin, poznam zdravilo iz sladkih in slezovih korenin, poznam divji mak in mah planin, vem za meto in lučnik in lapuh, ki prežene iz telesa nahuho in nanuh...«

»Ha, ti moraš iti z nama! velita strazarja, zdaj že nič osorno, »ti pozdraviš našo srčkano kraljično.«

Hitro so bili v gradu Po hodnikih in sobanah je bilo vse tiho. Služabniki so brzeli neslišno kakor duhovi. Tončka so peljali pred samega kralja, ki je mrk in mrgoden sedel na prestolu. Ko so mu povedali, da je to slaven zdravnik, ki zdravi s prirodnimi leki — jetičnik, janež in koromač, tičji dresen in trpotec in še drugač — se je priletni vladar začudil njegovi mladosti. Vendar slednji oče poskusi vse na svetu, da bi osrečil svojega otroka. Tako je ta mogotec dal peljati prišleca v princeskino spalnico. Prišedši tja, je Tonček vjel iz žepa čudežni orešek in ga dal visokorodni mladenki, da ga potolče in pojé. Toda kraljična je tarnala in tožila, da je preslaba, naj ji oreh stare kdo drugi. Že so hoteli poslati po krepkega kuharja; toda Tonček se ni dal preprostiti. Ukazal je mladi bolnici, naj sama zdrobi oreh in ga pohrusta. Tedaj je iztegnila suhe ročice in nesla orešek k ustom, da ga odpre z zobmi. In glej! že pri prvem dotiku jo je prešinilo novo življenje. Hitro je stisnila kroglico med zobe, ta pa ji je zdrknil po grlu, da še sama ni vedela kedaj. Edino to je čutila, da je čvrsta in čila, kakršna je bila svoje dni. Z veselim vzklikom je planila iz postelje svojemu očetu v naročje.

Tri dni pozneje pa je bila poroka. Svatov je bilo več nego stricev, ujev, boter, sester in bratov. Vsi so pili in peli, da so še dandanes veseli.

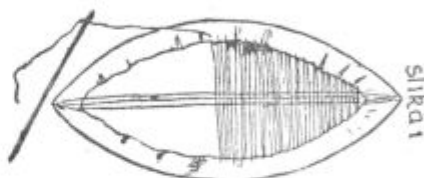
Jajčece

za shranjevanje

Gotovo ima vsak Jutrovček kako dragocenost: srebrno verižico, korače, prstan, zapestnico ali kaj podobnega. Mamica ne dovolj, da bi to nosili vsak dan; to je samo za velike praznike, drugače pa je shranjeno v omari in niti ogledovati ne smete venomer svojih

zakladov. A takšne dragocenosti morajo biti shranjene v lepi škatlici, da se že na zunaj pozna, da shranjujejo veliko vrednost. Toda niti škatlice niso primerne za to »Mlado Jutro« vam pove, kako izgotovite lepo jajčece, da boste imeli veselje z njim.

Iz tanke lepenke izrežete štiri enake ovalne oblike, visoke 6 do 10 cm, široke pa 3 do 4 cm. Iz rožnate svile, ki vam jo mamica radevolje podari nekaj ostankov lahko tudi raznobarnih, izrežete prav take oblike, ki pa morajo biti krog in krog najmanj 1 do 2 cm večje od lepenke. Vsak kos lepenke ovijte s svilo in šivajte svilo z močno nitjo preko lepenke kakor kaže slika I.

Nato vzemite vse štiri dele in jih sešijte skupaj na notranjem delu, samo obeh skrajnih ovalov ne prišite. Začnite šivati na širokem delu ovala proti konicam, na vrhu sešijte trdno vse štiri dele. Tako ste dobili obliko jajčka, ki se odpre, če pritisnete na obeh vrhovih.

Zdaj si izrežite še svilo za podlogo, ki ima tudi ovalno obliko in je 1 cm višja od višine ovalov iz lepenke in 1 cm širša od vseh štirih ovalov skupaj. Upognite podlogo za pol cm, položite jo v jajčece in šivajte z majhnimi vbodi okoli odprtine, ki jo tvorita oba neprišita ovala. Tako dobite zelo srčkano škatlico (slika II.), ki jo lahko napravijo tudi naši najmlajši Jutrovčki. V navadni legi je jajčece zaprto, odpre se le, če stisnete na vrhovih. Vanj spravite svoje dragocenosti, lahko pa tudi denar ali različen drobiž.

LOJZE ZUPANO:

Deklica s tremi lešniki

Belokrajinska

Na Lokvici pri Suhorju je živel ubog bajtar s tremi hčerkami. Bil je šivávec. Leto in dan je vbadal šivanko v hodno platno. Šival bregeše in robače. Ko pa se je leto nagnilo h kraju, je povezal robače in bregeše v vrečo, si jo oprtil in odšel k Trem faram v semenj.

Ko pa so hčerke odrasle in postale

»Tudi tebi sem kupil, za kar si me prosila«, je zadovoljno pokimal drugi hčerki ter postavil prednjo lep kolovrat.

»Ti pa si dejala, naj ti prinesem tisto, kar me bo po nosu udarilo«, se je zasmel in se obrnil k tretji, najmlajši hčerki. »Domov grede sem zašel v

godne za možitev, jim je nekoč, preden je odšel v semenj, dejal: »Zdaj grem v semenj k Trem faram. Če bom vse prodal, kar sem med letom sešil, bom vsaki kupil kar si poželi.«

»Ljubi čačko, meni kupite prstan zlat,« je zaželela prva, najstarejša hčerka.

»Dragi čača, meni kupite pa kolovrat,« je zaprosila druga hčerka.

»Menj pa tisto prinesite, kar vas bo po nosu udarilo«, se je zasmejala tretja, najmlajša hčerka.

»Prav, prinesel bom vsaki, kar želi,« je odvrnil oče in odšel.

Čez tri dni se je vrnil domov. Komaj je vstopil v bajto, se je že pričel na vsa usta hvaliti, da je vse prodal, kar je bil odnesel v semenj. In še je vrgel na mizo prgišče zvencevih cvenkov in darila za vse hčerke.

»Tebi sem kupil, kar si želela,« je dejal med smehom in položil pred najstarejšo hčerko prstan zlat.

gozdo. Temno je bilo. Hodim, hodim skozi temno lozo, kar me po nosu poči leskova veja. Pograbil jo — na njej so viseli trije lešniki. Prinesel sem ti jih, evole!

Tako rekoč je pred začudeno hčerko položil tri drobne lešnike. Hčerka je šla po svetu. V gradaški graščini se je ponudila v službo. Graščakinji se je mala deklica zasmilila, pa je rekla: »Majhna si, ampak gosi boš lahko pasla.« In jo je obdržala v gradu.

Drugo jutro je deklica nagnala grajske gosi na pašnik in še sama odšla za njimi. S seboj je vzela tri lešnike. Ker je bila lačna, jih je pričela drobiti, da bi pozobala sladka jedrca.

Ko pa je prvi lešnik strla, je našla v njem obleko, posuto z zvezdicami. Ko je drugi lešnik strla, je v njem svetle škornjičke dobila. Ko je tretji lešnik strla, je zlato krono iz lupine izluščila.

Deklica se je oblekla v obleko, posuto z zvezdicami, si nataknila svetlo

škornjičke, na glavo pa si je posadila zlato krono. Takšna se je pozno popoldne vrnila v grad.

Komaj jo je zagledal mladi graščak, že jo je zasnubil. Deklica je postala graščakinja. K sebi je pozvala sestri in

očeta. Vsi so poslej veselo živeli v gradu, ki se je zaradi nje imenoval — gosji grad.

Še dandanes je nad vhodnimi vrati gradaške graščine vklesana v kamen — gos. Kdor ne verjame, naj gre pogledat! Če so mu kaj urni kraki, lahko mimogrede počasti Gradačane z — gosakil — — —

Prebrisani Hodža

Ibrahim paša je ustanovil v svoji vaši šolo in najel učitelja. S tem učiteljem se Nasredin hodža ni mogel sprijazniti, zdel se mu je pregosposki, pa tudi to mu ni bilo všeč, da ga je učitelj imel vedno za bedaka.

Nekoč se je hodža pritožil paši takole:

»Ej, paša, pameten človek si, samo s svojim učiteljem nisi imel sreče. Že ves mesec je tukaj, tako drago ga plačuješ, otroci pa še zdaj ne znajo brati. Moj sin

še vedno drži knjigo narobe in ne zna obrniti vsakega lista posebej, in če ga izprašujem, ne ve ničesar. Bolje bi bil napravil, če bi bil mene vzel za učitelja. Še svojega osla bi prej naučil brati kakor ta učitelj naše otroke.«

Paša se je nasmehnil in odgovoril:

»Nasredin hodža, za učitelja te ne bom vzel, pač pa dobiš od mene 10 zlatnikov, če v enem tednu naučiš svojega osla brati. Če se ti pa to ne posreči, ti dam odšteti petdeset palic po podplatih kot kazen za tvoje bahanje.«

Nasredin hodža se je prestrašil, potem pa jo je iztuhtal. Vzel je knjigo, med vsaka dva lista je položil ovseno zrno in dal knjigo oslu. Osel je gledal, kaj naj to pomeni kmalu pa je spoznal, da je med listi oves. Z jezikom je začel obračati liste in iskati zrna. Ko je prelistal vso knjigo, je začel riganje in Nasredin mu je svet dal med liste ovsu. To je ponavljal vsak dan, osel je moral listati po knjigi, če je hotel jesti.

Čez teden dni je prišel paša, da bi videl, ali zna Nasredinov osel že brati. Nasredin pripelje osla na dvorišče in položi predenj knjigo. Osel lista po knjigi, ker pa ne najde nobenega zrna, začne vpiti: »I-a, i-a, i-a!«

Vso knjigo je prelistal in vedno glasneje je postajalo njegovo riganje. Ko je prelistal vso knjigo, se je Nasredin obrnil k paši in rekel:

»Vidiš, paša, moj osel že zna brati, le poglej, kako zna obračati liste, in vse črke i in a je prebral, kar jih je v knjigi.«

Paša pa je rekel:

»Saj ne zna tvoj osel še vsega brati!«
Nato mu Nasredin odgovori:

»Kaj pa hočeš še več, tvoj učitelj prvi teden ni naučil otrok nič več kakor samo črko i. Priznati moraš, da sem jaz osla več naučil kot tvoj učitelj naše otroke, ker moj osel pozna poleg črke i še črko a, kar si lahko sam slišal.«

Paša se je nasmehnil in izplačal prebrisanemu Nasredinu obljubljenih deset zlatnikov.

Kaj je prozorno

Učitelj: Steklo je prozorno, prav tako voda. Prozorno imenujemo vse, kjer se vidi skozi. Matijče, kaj je še prozorno?«

Matijček: »Luknja, gospod učitelj.«

Čudovita prigoda malega Jurčka

Pravljica za naše najmlajše

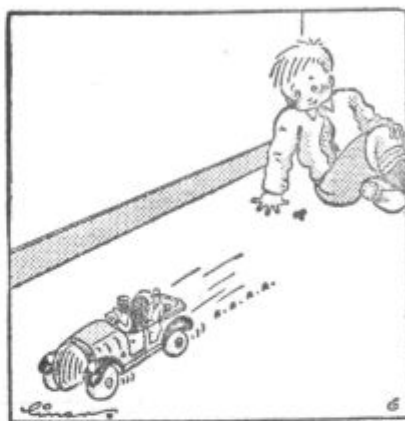

4 Pokazal je zamorskemu kralju svoj mali, rdeče lakirani avto in ga vljudno vprašal: »Črno veličanstvo, ali ste že kdaj videli kaj takega.« Obenem je vzel ključ iz žepa piščane in začel navijati avto, ki je postajal vse večji in večji. Ko je bil avto že dovolj velik je povabil zamorskega kralja, naj sede vanj. A kralj je bil nezaupljiv in je velel, naj se rajši beli mož vozi namesto njega. Uboh jetnik, ki ni mogel verjeti svojim očem, je sedel v avto in zdaj bi moral Jurček pokazati njegovemu črnemu veličanstvu majhno poizkusno vožnjo. Kralj pa se je bal, da bi mu lepi narezek v obliki malega Jurčka pobegnil zato je dal razpostaviti svoje vojščake v krogu in velel Jurčku, da se sme samo v tem krogu voziti.

5. A vsa previdnost je bila zama. Ko je črni šofer pognal motor se je avto hitro dvignil v višave in zdrčal po Rimski cesti in kmalu je ležal Jur-

ček spet v svoji posteljici. In zdaj je zaslišal materin glas: »Jurček, kaj danes res ne misliš vstati? Poglej, malega možička sem našla, ki si ga včeraj pri igri izgubil. Ležal je med papirji pred pečjo. Zdaj sem ti ga posadila v avto.«

6. Jurček se je ves dan igral z rdeče lakiranim avtom in tudi vse naslednje dni je posvetil samo tej igrači. Toda avto ni hotel več postati velik. Jurček ga je navijal in navijal pa vendarle ni nič pomagalo. In zamoreček tudi ni nikoli več izpregovoril besedice Samo časih, kadar se je Jurček že dolgo igral z avtomobilom, se mu je zdelo, da mu je črni šofer pomežiknil. Zakaj mu tudi ne bi? Saj sta imela skunno skrivnost: čudovito vožnjo v Afrikol!

Kratkočasnice

Ne more drugače odgovoriti

Mati (vpraša Tinčka): »Ali si se naučil pesmice?«

Tinček: »Nisem.«

Eno uro nato je prišla mati znova v sobo in ga ponovno vprašala: »Ali je sedaj znaš pesmico?«

Tinček: »Neh.«

Kratko časa nato je mati zopet vprašala: »Ali še vedno ne znaš pesmice?«

Tinček: »Še vedno neh.«

Mati se je razjezila in menila: »Sram te bodi, vedno mi enako odgovarjaš.«

Tinček (mirno): »Seveda vam moram, enako odgovarjati, mama, ko mi pa vedno stavljate enako vprašanje.«

Dovolj dokaza

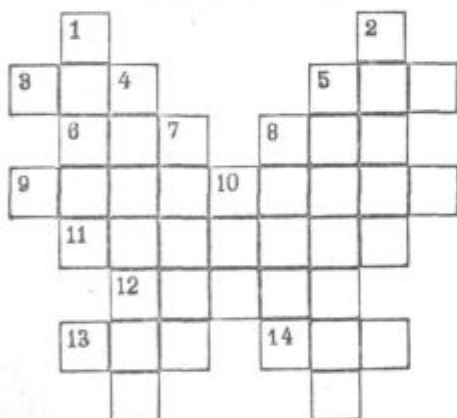
Gostilničar vpraša Mihca, ki je pripeljal krompir v mesto prodajat: »Ali je tvoj krompir dober?«

»Kaj ne bo dober, saj doma pitamo svinje z njim.«

Prepozno

Mati: »Jurček, jaz sem ti rekla, da ne smeš snesti več kakor pet hrušk.«

Jurček: »Da, mama, toda ti si mi to rekla, ko sem jaz jedel že deseto hruško.«

Križanka

Vodoravno: 3. plačilno sredstvo, 5. poročna pojedina; 6. začimba; 8. del pokore; 9. metulj; 11. ptič — miš; 12. oblastveno naložena dajatev; 13. poljska cvetica; 14. vladar.

Navpično: 1. letni čas; 2. dragotina; 4. seznam praznikov; 5. ptič — plovec; 7. tiskovina; 8. umetniški izdelek; 10. del rudnika.

Rešitev kvadrata št. 4.

1. milo; 2. iver; 3. lesa; 4. orač.

Rešitev križanke

Vodoravno in navpično: 1 Jugoslavija, 2 Bled, 3 leto, 4 eter, 5 Dora, 6 Samo, 7 Avar, 8 mama, 9 orač, 10 Krek, 11 rosa, 12 Esen, 13 Kana, 14 Ibar, 15 biro, 16 arak, 17 roka

Usodna nogometna igra

17. Čeč pet minut se je redar, moker, da je kar teklo od njega, spet pokazal na pozorišču Mož postave ni odnehal, dokler ni našel žoga; zmagoslavno jo je pograbil in odnesel — povzročiteljico vseh nesreč na stražnico. Nikoli pa se ni izvedelo, čigava je bila žoga; še vedno leži na policijski stražnici, in nikoli več ni Mihec slišal o njej. S tem bi bilo istorije konec, ako ne bi morali še nekaj dodati...

18. Namreč: edini, ki jim ni bilo vsega poloma prav nič mar, so bili psi. Nabralo se jih je bilo toliko, da jih skoraj ni bilo moči prešteti. Kmalu so pri vsel nastopile posledice zauživanja vina; ogledjte se jih na sliki!